

LBRIS

We know
books

ANTHONY MCCARTEN

**CONTRA
CRONO
METRU**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

LBRIS

We know
books

PRIMA ETAPĂ

CU 7 ZILE ÎNAINTE DE „START ZERO“

Boston, Massachusetts

Oglinda până în podea din hol, pusă acolo ca să dea spațiului îngust impresia de lumină și lărgime, e veche și pătată, murdăria corozivă pare crusta unei răni pe pelicula de argint. Și totuși, e destul de bună pentru locatarii care plătesc chirie mică - profesori, funcționari de rang inferior, proprietarul unei brutării și o jumătate de duzină de pensionari, bucuroși că în cea mai mare parte a timpului liftul funcționează. Pot să se oprească și să se uite în ea înainte să iasă, să arunce o ultimă privire ca să se asigure că tivul fustei nu-i agățat în ciorapi, șlițul e închis, pe bărbie nu sunt pete de pastă de dinți, părul nu-i vâlvoi, n-au hârtie igienică lipită de pantofi, înainte să dea buzna pe stradă și să fie judecați de concetățeni.

E folositoare și la sfârșitul zilei. Pe când se scutură de frigul străzilor bătute de vânt, își descheie paltoanele și își golesc cutiile poștale, bătrâna oglindă e cea care le dă o primă imagine a pagubelor făcute de acea zi.

Femeia care tocmai a intrat se privește în ea din reflex. Iată ce înfățișează oglinda: în jur de treizeci și cinci de ani, păr negru, tunsoare bob, ochelari mari, care sunt iar la modă de anul trecut, pantaloni lungi, largi, pantofi sport și, pe sub pardesiul de bună calitate, un pic demodat, o bluză neagră cu un vârtej de flori,

CU 7 ZILE ÎNAINTE DE „START ZERO“

Boston, Massachusetts

Oglinda până în podea din hol, pusă acolo ca să dea spațiului îngust impresia de lumină și lărgime, e veche și pătată, murdăria corozivă pare crusta unei răni pe pelicula de argint. Și totuși, e destul de bună pentru locatarii care plătesc chirie mică – profesori, funcționari de rang inferior, proprietarul unei brutării și o jumătate de duzină de pensionari, bucuroși că în cea mai mare parte a timpului liftul funcționează. Pot să se oprească și să se uite în ea înainte să iasă, să arunce o ultimă privire ca să se asigure că tivul fusteii nu-i agățat în ciorapi, șlițul e închis, pe bărbie nu sunt pete de pastă de dinți, părul nu-i vâlvoi, n-au hârtie igienică lipită de pantofi, înainte să dea buzna pe stradă și să fie judecați de concetățeni.

E folositoare și la sfârșitul zilei. Pe când se scutură de frigul străzilor bătute de vânt, își descheie paltoanele și își golesc cutiile poștale, bătrâna oglindă e cea care le dă o primă imagine a pagubelor făcute de acea zi.

Femeia care tocmai a intrat se privește în ea din reflex. Iată ce înfățișează oglinda: în jur de treizeci și cinci de ani, păr negru, tunsoare bob, ochelari mari, care sunt iar la modă de anul trecut, pantaloni lungi, largi, pantofi sport și, pe sub pardesiul de bună calitate, un pic demodat, o bluză neagră cu un vârtej de flori,

bine călcată. Arată chiar a ceea ce este – o bibliotecară, sau ideea pe care și-ar face-o cineva despre o bibliotecară. Studioasă, dacă te uiți la înfățișarea sa rezervată, însă independentă, dacă te uiți la detalii: un pandantiv enorm, cercei care zăngănesc, inel cu pecete pe degetul mic. Ar putea fi în drum spre o vânzare de prăjituri organizată de biserică sau spre un eveniment #rezist, n-ai cum să știi.

Descuie cutia poștală, scoate un teanc de plicuri, împinge ușița până aude pocnetul încuietorii și atunci observă că numele de pe cutie e un pic strâmb, așa că îl îndreaptă.

K. DAY
Apartament 10

K e important. Nu complet, *Kaitlyn*. Doar inițiala: ziceți-i „Șmecheria numărul 273 a femeilor singure“. Vine imediat după șmecheria de a merge spre casă cu cheile în mână (pe post de armă). Dacă scrii *Kaitlyn Day* pe cutia de scrisori sau în cartea de telefon, îți cauți necazurile cu lumânarea; orice ciudat care trece pe acolo știe acum că în clădire e o femeie singură și ar putea să dea târcoale ca să vadă dacă ea are nevoie să fie salvată, batjocorită, urmărită, călărită, omorâtă.

Triază corespondența deasupra coșului de gunoi. Aiureli. Aiureli. Aiureli. Factură. Aiureli. Factură. Și apoi... O, Dumnezeu! A venit. Chiar a venit.

Pe plic e tipărit *Departamentul Securității Naționale*. Pe spate are chiar și un afurisit de sigiliu; crezuse că chestiile alea au dispărut odată cu dinastia Tudor. Ce-i drept, înăuntru e o hârtie de proastă calitate, din cele folosite de guvern, când ea se așteptase la calitatea invitațiilor la nuntă. Și totuși, este o invitație.

În partea de sus a paginii scrie *Testare Beta - Etapa Zero*. Cu aldine și subliniat.

Dragă doamnă Day,

Felicitări! Ați fost aleasă ca una dintre cei zece participanți la Testarea Beta - Etapa Zero efectuată de Fusion Initiative, un parteneriat între WorldShare și guvernul SUA.

Conform instrucțiunilor, Testarea Beta - Etapa Zero va începe pe 1 mai, la ora 12.00. În acel moment, dumneavoastră și alți nouă participanți care au fost stabiliți aleatoriu veți primi la numărul de telefon din formularul de înscriere mesajul cu „Start Zero!“.

În aceeași zi, la ora 14.00, numele, fotografia și adresa dumneavoastră vor fi transmise grupului operativ complex al Fusion Initiative, de la Fusion Central din Washington, D.C.

Pe perioada efectuării acestui test sunteți liberă să luați orice măsuri considerați necesare, în conformitate cu legile SUA, ca să nu fiți prinsă de echipa de capturare trimisă de Fusion Central să vă găsească. Orice participant la Testarea Beta - Etapa Zero care este încă în libertate pe 31 mai, la ora 12.00, va primi un premiu de trei milioane de dolari SUA (3 000 000 \$), scutit de taxe.

Vă mulțumim pentru efortul patriotic și pentru că jucați un rol important în strădania de a întări securitatea țării.

Mențiune specială: nu aveți voie să declarați, să anunțați sau să susțineți că participați la Testarea Beta - Etapa Zero până ce nu primiți în scris aprobarea să o faceți, altfel veți fi descalificată. Pentru alte amănunte ale acordului de confidențialitate, responsabilități juridice și posibile penalizări, citiți formularul de înscriere.

Kaitlyn ridică privirea și se vede din nou în oglindă. Doar o femeie obișnuită, cum găsești pe toate drumurile. Însă în următoarele cinci săptămâni trebuie să fie excepțională.

Ești gata să fii perfectă, Kaitlyn Day? se întreabă. Pentru că asta trebuie să fie acum.

Imaginea oglindită nu dezvăluie nimic.

Du-te sus, își zice. Verifică totul. Când vine ordinul „Start Zero“ trebuie să fie gata să dispară cât ai clipi. Să se șteargă de pe fața pământului. *Să dispară.*

Cine face așa ceva? Dispare? Păi, se întâmplă. La naiba, știe asta mai bine ca majoritatea oamenilor. Oamenii pot să - *puf!* - nu mai fie.

Are nevoie să se odihnească. Ar putea să fie una dintre ultimele nopți în care va dormi cuibărită în patul său, și asta pentru mult timp. Imaginea din oglindă nu se clintește câteva momente, cât timp femeia cugetă la ce o așteaptă. Apoi se mișcă repede.

DUPĂ 7 ZILE: CU 20 DE MINUTE ÎNAINTE DE „START ZERO“

Fusion Central, Washington, D.C.

În ziua de 1 mai, Justin Amari, ciufulit, fără să-și fi luat micul-dejun, e întâmpinat de un comitet de primire în față la Fusion Central, un complex privat care a răsărit lângă McPherson Square în anul precedent, cu o viteză neobișnuită și învăluit în mister - „Cy Baxter, miliardarul din Silicon Valley, cumpără un cvartal din Washington, D.C., și petrece mai mult timp în oraș din motive necunoscute“.

Justin o zărește printre fețe pe Erika Coogan, mâna dreaptă a lui Cy Baxter, aproape la fel de faimoasă ca el, care a fondat împreună cu Baxter firma-mamă a lui Fusion, WorldShare. O persoană extrem de energică și ea, chiar dacă în felul ei subtil.

- Agitată? o întreabă Justin, apropiindu-se.

Întrebarea o surprinde pe Erika, făcând-o să zâmbească larg.

- Am încredere în Cy și în ce facem noi aici, zice ea. Are o voce joasă, în care a mai rămas doar un strop de Texas. Însă astăzi sigur că sunt agitată. E o chestie mare. Uriașă.

Împreună cu alte oficialități, trec prin holul din sticlă și oțel, apoi prin două puncte de control de înaltă securitate înainte să intre într-o zonă super-securizată,

zona „fără praf digital pe încălțări“, „fără telefon mobil, fără laptop, fără brățară de fitness, fără reportofon în capacul stiloului“, al cărui centru și hub activ, ca un atrium, plin de echipe sânguincioase, aflat la parter, sub o încrengătură de pasarele, a fost poreclit „Golul“.

Amploarea lui încă îl șochează. Ca o bucată de gheață alunecând în jos pe șira spinării. O încăpere uriașă plină de ecrane, în care sunt șiruri de birouri ocupate de oameni superintelenți - ingineri, analiști, spioni, programatori, hackeri și nenumărați investigatori din sectoarele privat și public care sunt oștenii de rând ai lui Fusion Initiative. Și de pe un podium de la etajul întâi, demn de Captain Kirk, Cy Baxter, vibrând de energie nervoasă și mândrie, se uită în jos la lucrarea sa impunătoare.

Eu sunt cel care ar trebui să fie agitat, își zice Justin. În primul rând, astăzi e în joc soarta mea.

Toate ecranele - monitoare, tablete, telefoane mobile, chiar și cel uriaș de pe peretele din fund - sunt întunecate, adormite, așteptând... așteptând... așteptând să fie trezite.

Justin își privește ceasul. Mai sunt cincisprezece minute și cincizeci și nouă de secunde... cincizeci și opt... cincizeci și șapte...

Când i se face semn să înainteze, se duce la podiumul unde așteaptă Cy, îmbrăcat oficial de data asta, scutind adunarea de azi de uniforma lui obișnuită de adolescent din care nu iese niciodată: teniși, blugi lăbărțați, tricou cu un citat însuflețitor, cum ar fi DE CE ÎN P..A MEA NU?

Așteaptă și șeful lui Justin, dr. Burt Walker, directorul adjunct al CIA pentru știință și tehnologie, el și Cy, acolo, sus, arătând de parcă tocmai ar fi descoperit Teoria Tuturor Lucrurilor. Cu ei, arătând mai

puțin încântată, clar nu la fel de convinsă că toate astea sunt o idee așa de grozavă, este predecesoarea lui Walker (acum director general al unei proaspăt înființate companii de analizare a amenințărilor), doctor Sandra Cliffe.

În ochii lui Justin, Walker arată ca și cum ar încerca să zărească o panglică pe care s-o taie. Nu-s panglici pe aici. Ceea ce va iniția lansarea acestei testări beta de maximă importanță va fi ceva la fel de nepromițător precum clicul unui singur mouse, care, la rândul lui, va da startul celor zece candidați aleși în acest experiment secret să „devină Zero“, să-și ia tălpășița. Trebuie să dispară la iuțeală de pe radar, fără să lase nici o urmă. Însă asta nu va fi ușor: Cy Baxter și echipa sa de cyber-detectivi sunt echipați așa cum n-a mai fost nimeni în istoria omenirii ca să-i găsească, și încă repede.

Fiecare dintre cei zece participanți - Zero, cum le spune echipa - are la dispoziție un avans de două ore, doar două ore: ca să-și activeze strategia, oricare o fi ea, după care începe de-a binelea urmărirea de către Fusion.

- Doar câteva cuvinte, zice Cy exagerat de solemn - la patruzeci și cinci de ani arată încă a puștan, cu trupul aplecat un pic în față, cu greutatea pe degetele de la picioare, ca și cum ar fi întotdeauna gata s-o ia la fugă -, înainte să începem. Mai întâi, vă mulțumesc vouă și prietenilor noștri de la CIA pentru acest parteneriat public-privat cu adevărat istoric. Ochii lui trec peste Justin și se opresc la doctorii Walker și Sandra Cliffe, înclinând cu înțeleș capul spre fiecare dintre ei. De asemenea, le sunt foarte recunoscător, desigur, tuturor investitorilor care ne-au acordat încrederea lor, dintre care unii sunt aici astăzi. Un semn cu capul spre șirul de costume din primul rând al publicului. Însă